

ณ กาลครั้งหนึ่ง

ที่ สโมสรทหารบก ถนนวิภาวดีรังสิต กรุงเทพมหานคร

๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ สโมสรทหารบก ถนนวิภาวดีรังสิต กรุงเทพมหานคร ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๐

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันศุกร์ ที่ ๒๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้รับเชิญจากกลุ่มสนทนาธรรม วรณาริเจติมและสหยาธรรม เพื่อไปสนทนาธรรมและร่วมงาน "ธรรมทิพย์บรรเลง ครั้งที่ ๑" ณ ห้องเทวกรรมรังรักษ์ สโมสรทหารบก ถนนวิภาวดีรังสิต กรุงเทพมหานคร ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐-๑๕.๐๐ น.

ที่มาของ "กลุ่มสนทนาธรรมวรนาลีเฉลิมและสหายธรรม"

กลุ่มสนทนาธรรมวรนาลีเฉลิมและสหายธรรม ก่อตั้งขึ้นราวต้นปีพุทธศักราช ๒๕๕๖ โดยมีเพื่อนรักสามคนซึ่งเป็นศิษย์เก่าโรงเรียนสตรีประจำจังหวัดสงขลา "วรนาลีเฉลิม" คือ ๑. คุณสิบพัน วนวิสุทธิ (จ๊ีบ) ๒. คุณพวงเพ็ญ สุรกิจบรรหาร (เพ็ญ) และ ๓. คุณจันทร์จิรา วัชรวิงส์ ณ อยู่ธยา (แดง) โดยเริ่มแรก จากการที่คุณสิบพันซึ่งศึกษาระดับกับท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ มาเป็นเวลานาน ประสงค์จะเอื้อเฟื้อเพื่อน คือคุณเพ็ญและคุณแดง ซึ่งเรียนหนังสือด้วยกันมาในสมัย

เด็กที่โรงเรียนสตรีประจำจังหวัดสงขลา "วรนาลีเฉลิม" จึงสนทนาธรรมกันเสมอๆ โดยคุณจ๊ีบโพสต์ข้อความธรรมะสั้น ๆ จากพระไตรปิฎกให้อ่านกัน

ต่อมามีการชักถามกันมากขึ้น และมีผู้ที่ไม่ใช่ศิษย์เก่าของสตรีประจำจังหวัดสงขลา "วรนาลีเฉลิม" สนใจเข้าร่วม ทั้งสามท่านจึงตั้งกลุ่มในไลน์โดยใช้ชื่อโรงเรียนมาเป็นชื่อกลุ่มว่า "กลุ่มสนทนาธรรมวรนาลีเฉลิม" ช่วงแรกมีสมาชิกจำนวนไม่มากนัก ต่อมาขยายกว้างขึ้น เริ่มมีสมาชิกไม่เฉพาะกลุ่มเพื่อน แต่มีกลุ่มข้าราชการในสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีและเพื่อนข้าราชการของคุณจ๊ีบ (อดีตรองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี) เข้าร่วมกลุ่มสนทนาด้วย และต่อมาพี่ ๆ ของคุณจ๊ีบและเพื่อน ๆ ของคุณจริยา เจียมวิจิตร (อดีตรองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา) เข้ามาเป็นสมาชิก ทำให้จำนวนสมาชิกมากขึ้น รวมทั้งขยายไปสู่บุคคลภายนอกกว้างขวางขึ้น

เมื่อกลุ่มสนทนาธรรมกลุ่มนี้ขยายออกไปกว้างมากขึ้น จึงได้เปลี่ยนชื่อกลุ่มเป็น "กลุ่มสนทนาธรรมวรนาลีเฉลิมและสหายธรรม" ตามที่ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ เมตตาตั้งชื่อให้ ปัจจุบัน "กลุ่มสนทนาธรรมวรนาลีเฉลิมและสหายธรรม" มีสมาชิกกว่า ๒๐๐ คน

วัตถุประสงค์ของกลุ่มวรณาริเฉลิมและสหยาธรรม เพื่อให้ผู้สนใจศึกษาพระธรรม มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจ ผ่านแอปพลิเคชัน ไลน์ โดยนำคำสนทนาธรรมของท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ทั้งที่ปรากฏบนสื่อเว็บไซต์ของมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และข้อมูลที่มูลนิธิฯ อนุญาตให้กลุ่มนำมาใช้ได้ มากำหนดเป็นประเด็น หรือประกอบการสนทนา

กติกาของกลุ่มคือ สมาชิกจะไม่ส่งสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน ยกเว้นในโอกาสถวายพร หรือในวาระอันควร และไม่นำเรื่องการเมืองมาสนทนา รวมทั้งเรื่องอันนำมาซึ่งการโต้แย้ง โดยเฉพาะเรื่องและภาพที่ไม่สุภาพ การสนทนาธรรมในกลุ่มไลน์มีทุกวัน ในช่วงเวลา ๑๙.๓๐-๒๑.๐๐ น. ส่วนในช่วงเวลาอื่น ๆ สมาชิกสนทนากันได้ตามปกติภายใต้กติกาของกลุ่ม

(ที่มาของข้อมูล : คุณจริยา เจียมวิจิตร)

คุณเพ็ญศรี :

กราบเรียนท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง เรียนผู้เข้าร่วมการสนทนาธรรมทุกท่าน ดิฉันนางเพ็ญศรี ไทยประสิทธิ์พร ในนามของกลุ่มวนาริเฉลิมและสหายธรรม ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ที่เมตตามาร่วมสนทนาธรรมและร่วมงานในวันนี้

การจัดงานครั้งนี้ ได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากสมาชิกกลุ่มวนาริเฉลิมและสหายธรรม สมาชิกของมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และบุคคลทั่วไปที่สนใจศึกษาพระธรรม และขออนุโมทนาหลายท่านที่ได้ร่วมเจริญกุศล ทำให้งานในวันนี้สามารถเพิ่มจำนวนผู้เข้าร่วมงาน จากเดิมที่กำหนดไว้ที่ ๑๐๐ ท่าน เป็น ๑๕๐ ท่าน ซึ่งเชื่อว่าทุกท่านที่อยู่ ณ ที่นี้ เคยฟังการบรรยายธรรม และติดตามการสนทนาธรรมของท่านอาจารย์สุจินต์มาแล้ว และคงมีความเข้าใจตามกำลังของตนว่า หนทางที่จะเข้าใจในพระธรรมที่ทรงแสดงคือการฟังพระธรรม ฟังคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่มีจริง และท่านอาจารย์คือผู้อ่านสาส์นของพระราชาก็พวกเราที่มีความมั่นใจ และท่านอาจารย์ยังเป็นกัลยาณมิตร ที่สามารถทำให้พวกเราที่มีความเข้าใจในความละเอียดลึกซึ้งของพระธรรม ที่ต้องศึกษาอย่างละเอียด รอบคอบ และระมัดระวัง

สำหรับงานในวันนี้ จัดเป็นสองส่วน ช่วงเช้าเป็นการสนทนาธรรม โดยท่านอาจารย์สุจินต์ ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นปัจจัย

ให้ได้มีความเจริญ ความเข้าใจถูก เห็นถูก ในสิ่งที่มีจริง ช่วงบ่าย
สมาชิกกลุ่มประสงค์จะมอบความชื่นชมให้แก่ท่านอาจารย์ ซึ่ง
ก่อนที่จะจัดงานก็มีความกังวลถึงความเหมาะสมให้ทีมงานใน
ลักษณะเช่นนี้ แต่เมื่อได้พิจารณาแล้วว่า ทุกอย่างเป็นธรรมชาติ
(หัวเราะกันครืน) ทำให้การจัดงานครั้งนี้จัดได้อย่างสบายใจ
(หัวเราะกันสนุก) และเรายังได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจาก
สมาชิกและผู้ร่วมงานในวันนี้

สุดท้าย ดิฉันขอกราบเรียนท่านอาจารย์และผู้เข้าร่วมงานในวันนี้ให้
ทราบว่า เงินที่เหลือจากการหักค่าใช้จ่ายในการจัดงานครั้งนี้
ทั้งหมดจะมอบให้การดำเนินงานของมูลนิธิศึกษาและ
เผยแพร่พระพุทธศาสนาและท่านอาจารย์ เพื่อใช้ในการเผยแพร่
พระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเห็นด้วยว่า พระ
ธรรมยิ่งเปิดเผยยิ่งรุ่งเรือง ขออนุโมทนาทุกท่าน ณ ที่นี้ นะคะ และ
ขอกราบเรียนเชิญท่านอาจารย์เริ่มสนทนาค่ะ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ก็ เป็น ณ กาลครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นครั้งที่มีประโยชน์มาก เพราะเหตุว่า เราได้มีโอกาสร่วมกันศึกษาพระธรรม เพื่อที่จะได้ดำรงรักษาพระศาสนา ยากแสนยากที่จะได้เข้าใจคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ทุกคนก็มีความอดทน มีความเพียร ที่จะค่อย ๆ เข้าใจพระธรรม และดำรงรักษาความถูกต้องไว้ เพื่อไม่ให้สูญหาย

ก่อนอื่น ก็ต้องเป็นการที่จะระลึกถึงคุณของพระรัตนตรัย ถ้าไม่มีการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะไม่มีแต่ละคำ ซึ่งได้ยินได้ฟัง สืบทอดกันมา จนถึง ณ วันนี้!! เป็นสิ่งซึ่ง ถ้าไม่มีการได้ฟังเลย ใครก็คิดไม่ถึง เพราะเหตุว่า เรา "พูดคำที่เราไม่รู้จัก" ตั้งแต่เกิดจนตาย อาจจะงง ว่าเป็นไปได้หรือ? ที่ใครจะพูดคำที่ไม่รู้จัก ตั้งแต่เกิดจนตาย!!

แต่พอเข้าใจธรรมะแล้ว รู้เลย ว่าไม่เคยรู้ ไม่เคยเข้าใจ แต่ละคำ ที่เราพูดเลย!! ไม่ว่าจะเป็นคำอะไรทั้งสิ้น!! เช่น ธรรมะ พูดกันบ่อย และหลายคนก็อาจจะคิดว่า ธรรมะต้องเป็นสิ่งซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สอนให้เราเป็นคนดี สอนให้เราทำอย่างนั้น!! สอนให้เราทำอย่างนั้น!! ซึ่งความจริง ถ้าเป็นเพียงเท่านั้น ใครก็สอนได้!!

...แต่...สิ่งที่...ใครก็สอนไม่ได้!!! พูดถึงไม่ได้เลย ก็คือ ความจริง ซึ่งมีอยู่ในโลกตั้งแต่เกิดจนตาย แต่ละคำ เป็นคำที่ลึกซึ้งมาก... เพราะฉะนั้น เทียบไม่ได้เลยกับการที่เราจะไปคิดเอง!! พยายามที่จะอ่านตำรับตำราอื่น ซึ่งไม่ใช่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วจะเข้าใจคำของพระองค์!!

เพราะฉะนั้น ด้วยความเคารพสูงสุดในการที่พระองค์ทรงบำเพ็ญพระบารมี ตรัสรู้ถึงความเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า "ทุกคำของพระองค์" ประมาทไม่ได้!!! ไม่ว่าใครจะได้ยินได้ฟังกี่ครั้งแล้วก็ตาม แต่ก็ต้องเข้าใจให้ถูกต้องว่า "แต่ละคำ" มีการที่จะเข้าใจขึ้นอีก! เข้าใจขึ้นอีก!! เข้าใจขึ้นอีก!!! จนถึงที่สุด!! ตรงตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้ว ทุกคำ!!

เช่น ธรรมะ ขณะนี้ มีสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ ว่ามีจริง ๆ เราไม่พูดถึงสิ่งที่ไม่มี แต่ สิ่งที่มีขณะนี้ ถ้าไม่ได้ฟังพระธรรม ก็ไม่รู้ว่า ความจริงของสิ่งที่มีจริงในขณะนี้คืออะไร แค่ว่าประโยคเดียว "ธรรมะคือสิ่งที่มีจริง" ก่อนจะรู้ความจริงของสิ่งที่มีจริง ต้องอาศัยการฟังพระธรรมที่ทรงแสดงไว้แล้ว ๔๕ พรรษา ถ้าจะให้คิดก็คงจะคิดกันไปคนละทาง สองทาง แต่ถ้าบอกว่า "เห็น" เดียวนี้ "มีจริง" พูดคำว่า "เห็น" มานาน แต่ว่า "รู้จักเห็น" ไหม? ว่าขณะนี้ "เห็น" มีแน่นอนเมื่อเห็นเกิดขึ้น ถ้า "เห็น" ไม่เกิด ก็ไม่มี "เห็น" แล้วเห็นจะเกิดเองไม่ได้เลย ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏ หมายความว่า สิ่งนั้นต้องเกิด ถ้าไม่เกิดจะปรากฏได้อย่างไร...

...ค่อย ๆ คิด ค่อย ๆ ฟัง ว่า ความจริงก็คือ ชีวิตประจำวันทั้งหมด!! ซึ่งถูกปกปิดไว้ ด้วยการที่ไม่มีใครเปิดเผยให้รู้ความจริงว่า กำลังพูดเรื่องอะไร? กำลังพูดเรื่องที่ทุกคนกำลังมีขณะนี้!! มี "เห็น" มี "คิด" มี "จำ" มี "สุข" มี "ทุกข์" มี "กังวล" มีเรื่องราวต่าง ๆ คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ ต่าง ๆ ทั้งหมดมีจริง ๆ แต่ว่าสิ่งที่มีจริงทั้งหมด ต้องเกิดแล้วก็ต้องมีปัจจัยที่จะทำให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น เป็นอย่างนั้น ไม่เป็นอย่างอื่น เช่น กลิ่น เกิดเป็นกลิ่น เปลี่ยนกลิ่นให้เป็นรส ให้เป็นเสียง ให้เป็นอะไรไม่ได้เลย

เพราะฉะนั้น แต่ละหนึ่ง ให้ทราบ ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเปิดเผยความจริงของสิ่งที่ถูกปกปิดไว้ในขณะนี้ โดยการทรงแสดงธรรมะ ทีละหนึ่ง ให้เข้าใจตามความเป็นจริงว่า สิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ตาม ที่มีความเกิดขึ้น เป็นธรรมดา เกิดแล้ว ไม่มีใครรู้เลยว่าเป็นธรรมดา ตั้งแต่เกิดมาก็เป็นธรรมดา ทุกขณะเลย แต่ก็มีปัจจัยที่จะให้หลากหลาย เป็นแต่ละหนึ่ง ซึ่งสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้น สิ่งนั้นมีความดับไป เป็นธรรมดา ฟังแล้ว เหมือนกับว่าทุกคนเข้าใจ เกิดแล้วก็ต้องตาย ป่วยไข้ได้เจ็บแล้วก็หาย มีสุขแล้วก็มีทุกข์ ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรที่คงที่ แต่ก็ยังคงเป็นเช่นนั้น ไม่ได้เปิดเผยตามความเป็นจริงว่า ไม่ใช่เรา!!!!

...ด้วยเหตุนี้ แต่ละคำ ต้องไม่ลืม "ธรรมะทั้งหลายเป็นอนัตตา" มีประโยชน์อะไรที่จะรู้ว่า ธรรมะทั้งหลาย ไม่ใช่เรา ก็เป็นความจริงถึงที่สุด แล้วจะไม่รู้ความจริงหรือ? ว่าแท้ที่จริงแล้ว หลงยึดถือตั้งแต่เกิด ในสิ่งที่มี โดยการที่มีปัจจัยให้เกิดขึ้น เป็นเราและเป็นของเราทั้งหมด แต่สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ จะเป็นเรา หรือว่า จะเป็นของเรา หรือจะเป็นใคร จะเป็นอะไรไม่ได้เลย! เป็นแต่เพียงสิ่งซึ่งปรากฏเพราะเกิด แล้วก็ดับไป!!

"ทุกคำ" เมื่อมีความเข้าใจขึ้น เข้าใจขึ้น ก็สามารถที่จะประจักษ์แจ้งความจริง ตามที่มีผู้ที่ได้ประจักษ์แจ้งแล้ว เช่น ท่านพระอรหันต์ทั้งหลายในอดีต ท่านพระอานนท์เถระ ท่านพระกัสสปเถระ ท่านอนรุทธเถระ "เถระ" คือ ผู้ที่มั่นคงในวาทะ ในคำ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว...

...เพราะฉะนั้น ทุกอย่าง ถ้าเป็นไปตามความเข้าใจที่ถูกต้อง ก็จะดำรงพระศาสนาไว้ได้ แต่ว่า ถ้าเพียงเข้าใจผิด คลาดเคลื่อนไป เป็นการบ่อนทำลายพระศาสนา โดยคนนั้นก็ไม่ต้องรู้ตัว และไม่เข้าใจว่าเขาเป็นผู้ที่ทำลายคำสอนของผู้ที่ได้ทรงบำเพ็ญพระบารมี ตรัสรู้ความจริง ให้คนอื่นได้เข้าใจถูกต้อง แต่เพราะความไม่เข้าใจ หรือความเข้าใจคลาดเคลื่อน ก็ทำให้พระศาสนาไม่ดำรงอยู่ต่อไปได้!...

...ด้วยเหตุนี้ การศึกษาหรือการฟังพระธรรม เพื่อประโยชน์คือการเข้าใจสิ่งที่มี แล้วจะรู้ได้ว่า ฟังเท่าไร? ความเข้าใจจะมาก หรือน้อยตามการสะสม เพราะเหตุว่า ทุกคนมีกิเลสมาก มาก มาก มาก เพราะความไม่รู้สิ่งที่มี ตั้งแต่เกิดจนตาย ไม่ใช่แต่เฉพาะชาตินี้ชาติเดียว ก็ชาติมาแล้ว ในสังสารวัฏ!! เพราะฉะนั้น ความไม่รู้จะมาก สักแค่ไหน?? เช่น ไม่รู้ว่าขณะนี้ "เห็น" เกิดแล้วดับ, ได้ยินเสียง "เสียง" หายไปแล้ว แต่ถ้าไม่มีสภาพที่ได้ยิน "เสียง" ก็ไม่ปรากฏ!!...

...เพราะฉะนั้น อะไรเป็นเรา??? ได้ยินก็หมดแล้ว เสียงก็หมดแล้ว
ทุกอย่างเกิด ปรากฏ แล้วก็หมดไป โดยไม่มีใครรู้เลยว่า ความจริง
ถึงที่สุด คือ อริยสัจธรรม ความจริงที่ประเสริฐสุด ใครอยากจะรู้
บ้าง? หรือใครคิดว่าไม่จำเป็นต้องรู้? อย่างไรก็ตามแต่ ความจริงก็
ไม่มีใครสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้ ใครจะรู้หรือไม่รู้ ความจริงก็
เป็นความจริงอย่างนี้!!

แต่ความไม่รู้ทั้งหมด นำมาซึ่งความทุกข์ ซึ่งมองไม่เห็นเลย เดียวนี้
เป็นทุกข์ที่ใครก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้ เพราะว่า ความจริง จากไม่มี
แล้วก็มี แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นมีนั้นก็หาไม่ ในสังสารวัฏ ไม่กลับมาอีก
เลย เพราะฉะนั้น เมื่อวานนี้ ทำอะไร อยู่ที่ไหน วันนี้ไม่ใช่เมื่อวานนี้
และพรุ่งนี้ก็ไม่ใช่วันนี้ เพราะฉะนั้น วันนี้ก็มีอยู่เพียงเฉพาะที่กำลัง
นั่งอยู่เดี๋ยวนี้!! แล้วก็มี "เสียง" แล้วก็มี "คิด" แล้วก็มี "เห็น" มี
"ได้ยิน" พวกนี้ เกิดดับสลับต่ออยู่ตลอดเวลา แล้วก็ไม่กลับมาอีก
เลย!!

เพราะฉะนั้น ถ้าค่อย ๆ เข้าใจธรรมะ ไม่ใช่ว่ารีบร้อนที่จะไปดับกิเลส!! เพราะเหตุว่า กิเลสไม่มีใครไปดับได้เลย นอกจากปัญญา
ความเห็นถูกต้องตามความเป็นจริง ซึ่งตรงกันข้ามกับความไม่รู้!!
ความไม่รู้ แม้สิ่งนั้นกำลังเผชิญหน้าก็ไม่รู้!! อย่างเดี๋ยวนี้ กำลังเห็น
ใครจะไปรู้ว่า "เห็น" เกิดแล้วดับ!! และ "สิ่งที่ปรากฏ" ก็ไม่ใช่ใครสัก
คนเดียว!! แต่ต้องเป็นสิ่งที่จะต้องกระทบจักขุปสาท รูปที่อยู่กลาง
ตา ที่สามารถที่กระทบกับสิ่งที่กำลังปรากฏ เมื่อจิตเห็นเกิดขึ้น
ทั้งหมดเป็นธรรมะซึ่งไม่มีใครรู้ตั้งแต่เกิดจนตาย ก็ภาพที่ชาติ จนกว่า
จะได้ฟังพระธรรม!!...

...ในขั้นนี้ เป็นขั้นฟัง แล้วไตร่ตรอง เพื่อที่จะเป็นปัญญาของผู้ฟัง
เองว่า จริงหรือไม่จริง ไม่ใช่ต้องเชื่อ!! แต่ว่า ลองค่อย ๆ คิด ว่าจริง
ไหม? นี่เป็นคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งกล่าวคำจากที่ได้ตรัสรู้
ประจักษ์แจ้งความเกิดดับของธรรมะเดี๋ยวนี้!!...

...กว่าความดีและความเข้าใจธรรมะ จะค่อย ๆ ชัดเกลากิเลส ซึ่ง
ปกปิดสภาพธรรมะ ซึ่งเดี๋ยวนี้กำลังเป็นอย่างนี้!! ก็จะต้องอาศัย
"ความเข้าใจ" ซึ่งสะสม แล้วก็มี ความมั่นคงที่จะรู้ว่า สิ่งนี้สามารถรู้
ได้!!

เพราะฉะนั้น ผู้ที่เป็นเถรวาท (อ่านตามบาลีว่า เถ-ระ-วา-ทะ) ก็คือ
ผู้ที่มีความมั่นคงในคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า พระองค์ตรัสไว้
ว่า เห็นเกิดดับ ได้ยินเกิดดับ ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดดับ สิ่งนี้ต้องเป็น
ความจริง!! ถ้ารู้แล้ว ก็คือว่า พ้นจากการที่จะต้องเป็นทุกข์ เพราะ
คิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างเที่ยง เป็นเราตั้งแต่เกิดจนตาย เที่ยง ถ้าตัวนี้
ร่างกายนี้ สภาพนี้มีอันตรายเกิดขึ้นก็เป็นทุกข์ เดือดร้อนมาก...

...แต่ว่า ตามความจริงก็คือว่า ให้เข้าใจทั้งหมด ว่าควรจะรู้ตาม
ความเป็นจริงว่า ธรรมะเป็นธรรมะ แต่ละหนึ่ง "เห็น" เป็น "ได้ยิน"
ไม่ได้!! เห็นคิดไม่ได้!! เห็นจำไม่ได้!! ทุกอย่างเป็นสิ่งที่มีจริง แต่ละ

หนึ่ง ซึ่งเป็นธรรมะ!! คือสิ่งที่มีจริง เพราะฉะนั้น แต่ละคนก็เป็นธรรมะที่เกิดดับ ถ้าไม่มีธรรมะเกิด ไม่มีเราอยู่ตรงนี้!! แล้วก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงถ้าไม่ดับ แต่เนี่ย เดี่ยวเห็น เดี่ยวได้ยิน เดี่ยวคิด เดี่ยวจำ ตลอดเวลาโดยไม่มีใครไปพิจารณา จนกระทั่งค่อย ๆ เห็นความจริงว่า ในที่สุดก็ต้องจากโลกนี้ไป...

...แต่ก็มีกรรมที่ได้ทำแล้ว ที่จะเป็นปัจจัยให้เกิดอีก ไม่รู้จบ!! เหมือนชาติก่อนต้องมี จึงได้มีชาตินี้ แต่ว่าชาติก่อนเป็นใคร? อยู่ที่ไหน? ทำอะไร? จำไม่ได้เลย!! เพราะฉะนั้น พอถึงชาติหน้า ชาตินี้ก็ลืมหมด แต่สิ่งที่สะสมไว้วันนี้ ที่ได้มีความเข้าใจทีละเล็กทีละน้อย ก็จะค่อย ๆ มีโอกาส ได้ยิน ได้ฟัง ได้ไตร่ตรอง และได้พบความจริง

ซึ่งไม่ใช่แค่คำพูดว่า อริยสัจธรรม เราได้ยินบ่อย ธรรมะ สัจจะ ธรรมะที่เป็นความจริง อริยะ ผู้ใดก็ตามที่เข้าใจถูกต้องตามความเป็นจริง ก็รู้ว่าความจริงนั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้ แต่คนที่ยังไม่ถึงการที่จะได้รู้ความจริงก็ค่อย ๆ ฟังไปก่อน และค่อย ๆ สะสมความเข้าใจขึ้น ทีละเล็กทีละน้อย เพราะเหตุว่า ใครก็ดับกิเลสไม่ได้ นอกจากความเห็นถูก ซึ่งค่อย ๆ ละความไม่รู้และความไม่เข้าใจ ซึ่งขณะนี้มากมายมหาศาล จากการที่ได้สะสมมาแล้ว...

...เพราะฉะนั้น ก็ ฟังธรรมะเพื่อประโยชน์ คือ ได้เข้าใจในสิ่งซึ่งไม่เคยได้ฟัง และรู้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นใคร เป็นผู้ที่ได้ตรัสรู้สิ่งที่กำลังมีจริงในขณะนี้!! และทรงแสดงความจริงแต่ละคำ ๔๕ พรรษา ก็คำ? เพราะฉะนั้น ด้วยความเคารพสูงสุดในพระปัญญาคุณ ก็ฟังธรรมะ "แต่ละคำ"...

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของสมาชิก "กลุ่มสนทนาธรรมวนาริเฉลิมและสหายธรรม" ทุกท่าน
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

